

Arrest

nr. 163 493 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SENAWE loco advocaat M. SAMPERMANS en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2004 werden de ouders van de verzoekende partij en verzoekende partij als minderjarige gemachtigd tot verblijf.

Verzoekende partij verkreeg, samen met haar ouders, een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9 en 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) als minderjarige. Dit tijdelijk verblijf werd een laatste maal verlengd tot 10 februari 2012.

Op 1 maart 2010 sluit de verzoekende partij met haar partner een wettelijke samenwoning af.

Op 23 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf in, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet in functie van haar partner die legaal in het Rijk verblijft.

Op 17 juni 2015, met kennisgeving op 23 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene sedert 01.03.2010 wettelijk samenwoont met zijn partneren dat ze samen een kind hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin.

Deze omstandigheden kunnen de tijdelijke terugkeer van betrokkene bemoeilijken, maar maken het hem niet onmogelijk.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Dat de dochter veel te jong is om haar vader enkele maanden te missen, is een bewering die voor appreciatie vatbaar is. Onze appreciatie is als volgt: het kan geen vrijgeleide zijn om betrokkene te ontslaan van de verplichting zich te schikken naar de bestaande wetgeving. Voor de bewering dat het allesbehalve aangewezen is om het kind mee te nemen naar Rusland, geldt hetzelfde.

Het feit dat de partner tewerkgesteld is en dus niet de hele dag kan instaan voor hun dochter, vormt geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke problemen van kinderopvang en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt evenzeer voor het gezin van betrokkene.

Het feit dat betrokkene sedert 2000 op het Belgische grondgebied verblijft en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst, verhindert hem niet tijdelijk terug te keren.

Trouwens, het verblijf van betrokkene was gebaseerd op frauduleuze basis; daarom werd immers het verblijf op 02.04.2012 ingetrokken. In 2009 bleek betrokkene immers de Russische en niet de Azerische nationaliteit te hebben.

Aangezien hij in 2010 begon met het opstarten van een gezinsleven door het afsluiten van een wettelijke samenwoning met de partner en het jaar daarop een kind werd geboren, betekent dat betrokkene zijn gezinssituatie creëerde, terwijl hij eigenlijk in 2009 impliciet had aangegeven frauduleus zijn verblijf te hebben verkregen.

Het lange verblijf op Belgische bodem en de gezinssituatie vormen dus geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van haar vader.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen:

Met betrekking tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot toelating tot verblijf

Schending van het artikel 12bis van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991) en artikel 8 EVRM, Redelijkheidsplicht, manifeste appreciatiefout

1.

Aangezien artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: "§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats : 1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt; 3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit; 4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Verzoeker heeft alle in §2 bedoelde bewijzen bij zijn aanvraag overgemaakt, evenals een bewijs van identiteit. Bovendien riep hij bijzondere omstandigheden in die hem verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

In deze haalde verzoeker aan dat hij vader is van een nog zeer jong kind, dat hij niet zomaar kan meenemen naar Rusland, noch alleen bij de moeder kan achterlaten.

Verwerende partij stelt dat het feit dat zijn dochter nog veel te jong is om haar vader te moeten missen, geen vrijgeleide kan zijn om verzoeker te ontslaan van de verplichting om zich te schikken naar de bestaande wetgeving.

Het is echter duidelijk dat de dochter van verzoeker wel nog bijzonder klein is om alleen bij de moeder achtergelaten te worden. Verzoekers partner moet er bovendien voor zorgen dat zij voltiijds aan het werk is om voldoende inkomsten te kunnen verwerven om de gezinshereniging nota bene mogelijk te maken. Er kan onmogelijk van haar verwacht worden dat zij én voltiijds werkt, én de zorg over het kleine kind op zich neemt. De zorg over het dochttertje op zich nemen zou voor de partner van verzoeker namelijk betekenen dat zij vaker thuis zou moeten zijn, minder zou kunnen verdienen, en aldus de gezinshereniging de facto onmogelijk maken omwille van het gebrek aan stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Ook het meisje meenemen naar Rusland is voor verzoeker geen optie. Het is namelijk praktisch bijzonder moeilijk om met het kind te reizen en ergens te verblijven voor de duur van de aanvraag, die gemakkelijk maanden zou kunnen aanslepen.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst sedert vijftien jaar geleden verlaten samen met zijn volledige familie. Er zijn in Rusland dan ook geen familieleden of kennissen meer die verzoeker en zijn gezin zouden kunnen opvangen voor de tijd die de aanvraag in beslag zou nemen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn land van herkomst als minderjarige heeft verlaten en daardoor ontsnapt is aan de verplichting om zijn legerdienst te volbrengen. Bij een terugkeer naar Rusland zal hij zijn dienstplicht alsnog moeten vervullen. Hierdoor zal hij niet alleen langer wegblijven, maar gelet op het recente conflict in Oekraïne bestaat zelfs de mogelijkheid dat zijn legerdienst verlengd zal worden en dat verzoeker in conflictgebied zal worden ingezet.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker en zijn gezin wel degelijk in een bijzonder moeilijke situatie zullen terecht komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De 'tijdelijke' scheiding van zijn familie zou wel een bijzonder lang kunnen duren.

Het is inderdaad een feit dat ook andere families met dergelijke moeilijke situaties worden geconfronteerd, en dat mensen zich in geval van nood moeten aanpassen aan deze ver van gemakkelijke situaties. Het belang van de kinderen zou echter toch moeten spelen, en verwerende partij zou toch gehouden moeten zijn om wanneer de optimale situatie voor de kinderen binnen de mogelijkheden ligt, deze situatie ook te helpen in stand houden. Van een perfect functionerend gezin waarbij moeder en vader er samen in slagen de ouderlijke taken te verdelen en hun dochter een goede thuis te bieden, verwachten dat zij zichzelf in een bijna onmogelijke positie zouden plaatsen om toch maar te kunnen voldoen aan de administratieve formaliteiten, getuigt van een té vergaand formalisme in hoofde van verwerende partij.

Het past bovendien om op te merken dat verzoeker in een situatie van verblijfsfraude gemanoeuvreerd werd door zijn ouders, en dat hij zelf spontaan zijn ware identiteit is gaan aangeven bij het gemeentebestuur. Verwerende partij heeft hierna nog ruim een jaar gewacht alvorens een beslissing te nemen tot intrekking van zijn verblijfsrecht.

Verwerende partij lijkt te zijn uitgegaan van een verkeerde definitie van bijzondere omstandigheden, daar verwerende partij lijkt te stellen dat het bestaan van deze bijzondere omstandigheden in het geheel niet te wijten zou mogen zijn aan het gedrag van betrokkene zelf. Overeenkomstig de rechtspraak is dit echter geen probleem, zolang deze betrokkene zich maar gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon. Het feit dat verzoeker hier in België vader is geworden is, kan toch niet als een onzorgvuldig handelen beschouwd worden.

Tenslotte geeft verwerende partij blijk van een excessief formalisme door te eisen dat een normaal functionerend gezin zich in een bijzonder hachelijke situatie zou plaatsen om de administratieve formaliteiten te kunnen vervullen. De realiteit van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt niet erkend, en de door verwerende partij aangereikte 'oplossingen' zijn ofwel niet pertinent ofwel slechts doekjes voor het bloeden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene sedert 01.03.2010 wettelijk samenwoont met zijn partner en dat ze samen een kind hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin.

Deze omstandigheden kunnen de tijdelijke terugkeer van betrokkene bemoeilijken, maar maken het hem niet onmogelijk. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Dat de dochter veel te jong is om haar vader enkele maanden te missen, is een bewering die voor appreciatie vatbaar is. Onze appreciatie is als volgt: het kan geen vrijgeleide zijn om betrokkene te ontslaan van de verplichting zich te schikken naar de bestaande wetgeving. Voor de bewering dat het allesbehalve aangewezen is om het kind mee te nemen naar Rusland, geldt hetzelfde.

Het feit dat de partner tewerkgesteld is en dus niet de hele dag kan instaan voor hun dochter, vormt geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke problemen van kinderopvang en dienen hiervoor een oplossing te vinden; dit geldt evenzeer voor het gezin van betrokkene.

Het feit dat betrokkene sedert 2000 op het Belgische grondgebied verblijft en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst, verhindert hem niet tijdelijk terug te keren.

Trouwens, het verblijf van betrokkene was gebaseerd op frauduleuze basis; daarom werd immers het verblijf op 02.04.2012 ingetrokken. In 2009 bleek betrokkene immers de Russische en niet de Azerische nationaliteit te hebben.

Aangezien hij in 2010 begon met het opstarten van een gezinsleven door het afsluiten van een wettelijke samenwoning met de partner en het jaar daarop een kind werd geboren, betekent dat betrokkene zijn gezinssituatie creëerde, terwijl hij eigenlijk in 2009 impliciet had aangegeven frauduleus zijn verblijf te hebben verkregen.

Het lange verblijf op Belgische bodem en de gezinssituatie vormen dus geenszins een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van haar vader.” (eigen markering)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar specifieke situatie heeft besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater).

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij de aanvraag voor een toelating tot verblijf indiende in toepassing van artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij in de aanvraag werd aangevoerd om welke reden er buitengewone omstandigheden moesten weerhouden worden.

In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging echter op gedegen wijze gemotiveerd om welke reden de door de verzoekende partij aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, volstaat uiteraard allerminst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht werd overwogen dat de leeftijd van het minderjarige kind hoe dan ook geen vrijgeleide kan zijn voor de verzoekende partij om zich te schikken naar de bestaande wetgeving. Bovendien blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen om welke reden het vierjarige kind té jong zou zijn om -voor de duur van de tijdelijke verwijdering- alleen bij de moeder in België te verblijven.

Dienaangaande werd in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd dat veel gezinnen geconfronteerd worden met problemen van kinderopvang, omdat de ouders moeten werken, 7/11 zodat niet dienstig kan ingezien worden om welke reden de partner van de verzoekende partij vaker thuis zou moeten zijn om voor het minderjarige kind te kunnen zorgen. De verzoekende partij gaat volkomen voorbij aan het motief dat kinderopvang kan geregeld worden, zodat de partner wel degelijk haar tewerkstelling kan behouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

In zoverre de verzoekende partij in haar enig middel de schending van artikel 8 EVRM aanvoert, laat verweerder vooreerst gelden dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, en de aangevoerde schending dan ook niet in verband kan worden gebracht met de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM. Het is correct waar in de bestreden beslissing werd gesteld dat het feit dat verzoekende partij wettelijk samenwonend is en een kind heeft, erop wijst dat er een werkelijk huwelijks- en gezinsleven aanwezig is.

Een schending van art. 8 EVRM kan evenwel niet worden aangenomen.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te

gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. De beschouwingen van verzoekende partij nopens artikel 8, tweede lid EVRM zijn dan ook niet dienstig.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij wijst op het feit dat zij haar land van herkomst reeds vijftien jaar geleden verlaten heeft. Tevens voert zij aan dat zij haar legerdienst in het land van herkomst alsnog zal moeten uitvoeren, nadat zij hier als minderjarige aan ontsnapt was.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat het haar onmogelijk zou zijn om zich minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering te laten vergezellen door haar partner of kind, dan wel contact met hen te onderhouden via de moderne communicatietechnologieën.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

"In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen)." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

In casu is duidelijk – en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft dit ook terecht aangehaald in de bestreden beslissing – dat verzoekende partij haar integratie heeft opgebouwd in een preciaire verblijfssituatie. Verzoekende partij en haar echtgenote dienden zich dan ook bewust te zijn van deze situatie.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.) De echtgenote kan voor de periode van de tijdelijke verwijdering eventueel beroep doen op de hulp van derden.

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner en kind wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Terwijl overigens nog kan worden gewezen op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De scheiding zal mogelijks van korte duur zijn, met name voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging. Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van de gezinsbanden. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2004, nr. 152.639).

Daarenboven stelt de Raad vast dat door een weigering van verblijf en afgifte van bevel niet wordt verhinderd dat de echtgenote en kinderen van verzoeker hem bezoeken in zijn land van herkomst, noch dat verzoeker zijn echtgenote en kinderen kan bezoeken in een ander land waarvan hij het grondgebied wel mag betreden, noch dat verzoeker zijn echtgenote en kinderen desgevallend in België bezoekt, mits vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. De Raad wijst erop dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de (korte) scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en kinderen en zijn gezinsleven met hen verder te onderhouden.” (R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat zij in het land van herkomst haar legerdienst nog zal moeten vervullen en dat het risico bestaat dat zij in conflictgebied zal ingezet worden, merkt verweerder nog op dat deze elementen niet werden aangevoerd in de aanvraag, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uiteraard niet gehouden kan zijn om hieromtrent te motiveren in de bestreden beslissing.

Zie in dezelfde zin:

“De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook:

“De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr.

89.048). *Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.*" (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

En ook:

"Bovendien is het niet de taak van de verwerende partij in de bestreden beslissing aan te geven wat dan wel buitengewone omstandigheden zouden zijn. Zij dient enkel de door de verzoekende partijen opgeworpen elementen te beoordelen in het kader van de "buitengewone omstandigheden". De Raad verwijst in deze naar de uiteenzetting met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het eerste middel." (R.v.V. nr. 124 304 van 21 mei 2014)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsprincipe waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet en wordt uitvoerig uiteen gezet waarom de omstandigheden die de verzoekende partij aanhaalde om haar aanvraag in België in te dienen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aan dat deze een manifeste beoordelingsfout heeft. De verzoekende partij voert al dus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zij voert tevens de schending aan van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, dat op correcte wijze wordt geciteerd in de nota met opmerkingen.

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing bekritiseert dat stelt dat geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald in toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet.

Uit de aanvraag die de verzoekende partij indiende via een schrijven van diens raadsman blijkt dat deze erop wijst dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het bijzonder moeilijk maken voor haar om de aanvraag in te dienen in het herkomstland.

In de aanvraag haalt de verzoekende partij aan:

"(...)Omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet stelt dat verzoeker de aanvraag dient te richten aan de Belgische diplomatieke dienst in het buitenland, tenzij hij kan aantonen dat er buitengewone

omstandigheden zijn die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om naar zijn land van herkomst terug te keren, en hem aldus toelaten de aanvraag te doen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Dat verzoeker inderdaad meent dat hij zich kan beroepen op dergelijke buitengewone omstandigheden. Dat verzoeker allereerst aanhaalt dat hij sedert 01/03/2010 wettelijk samenwoont met zijn partner, mevrouw G. N., welke in het bezit is van een wettelijke verblijfstitel. Dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, waarbij hij zijn partner zou moeten achterlaten in België namelijk een schending zou uitmaken van zijn recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien hebben verzoeker en zijn partner samen een kind dat in België, meer bepaald in Leuven, geboren is: K.M., geboren te Leuven (België) op 18/01/2011.

De dochter van verzoeker is aldus nog veel te jong om haar vader te moeten missen gedurende de maanden dat hij in zijn land van herkomst bezig zou zijn met het vervullen van de formaliteiten. Het is ook allesbehalve aangewezen om het kind mee naar de USSR te nemen.

Ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoekers partner alhier tewerkgesteld is en dus niet de hele dag kan instaan voor hun jonge dochter.

Daarnaast verblijft verzoeker bovendien al sedert geruime tijd (sedert 2000) op het Belgische grondgebied. Hij heeft dan ook geen enkele band meer met zijn land van herkomst, alwaar hij destijds is gevlucht met zijn familie.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen, niet alleen gezien het artikel 8 van het EVRM dat hem een gezinsleven met zijn definitief geregulariseerde partner garandeert, maar ook gezien het feit dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst.

Omtrent de gegrondheid van de aanvraag

Overeenkomstig artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 kan de partner van een in België wonende derdelander met onbeperkt verblijfsrecht zich bij hem/haar voegen.

Aldus gelden de voorwaarden dat de partner sedert ten minste 12 maanden een verblijfsrecht van onbepaalde duur moet genieten, dat de partners moeten samenwonen en dat ze beiden ouder moeten zijn dan 21 jaar.

Dat verzoeker aan de voorwaarden voldoet om zich met zijn partner alhier te herenigen.

Dat zij namelijk sedert 01/03/2010 alhier wettelijk samenwonen te (...).

Bij onderhavig schrijven verzoekt mijn cliënte dan ook om de toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. (...)"

De bestreden beslissing antwoordt dat de gezinssituatie geen reden is die de verzoekende partij tijdelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen en dat dit niet disproportioneel is in toepassing van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat het kind zeer jong is ontslaat de verzoekende partij niet van zich te schikken naar de bestaande wetgeving en evenmin is de jonge leeftijd van het kind een voldoende obstakel om het kind niet mee te nemen. Het gegeven dat de partner werkt en niet de hele dag kan instaan voor het kind is geen buitengewone omstandigheid omdat andere gezinnen ook geconfronteerd worden met dergelijke problemen van kinderopvang en hiervoor een oplossing moeten vinden, wat ook verwacht kan worden van het gezin van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij sedert 2000 in België verblijft en geen band meer heeft met het herkomstland verhindert niet een tijdelijke terugkeer. Er wordt op gewezen dat het verblijf van de verzoekende partij frauduleus werd verkregen op basis van een valse nationaliteit zodat het in 2012 werd ingetrokken. Het gezin is ontstaan terwijl de verzoekende partij wist dat het verblijf frauduleus was verkregen. Het lange verblijf in het Rijk en de gezinssituatie vormen geen buitengewone omstandigheden. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en niet kennelijk onredelijk nu het slechts om een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland gaat. De door de verzoekende partij aangehaalde omstandigheden kunnen de terugkeer weliswaar lastig maken maar de verzoekende partij toont niet aan, door haar grieven te herhalen in het verzoekschrift dat deze het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren. Zoals de bestreden beslissing is het gegeven dat de moeder van het kind werkt en de jonge leeftijd van het kind geen omstandigheid die maakt dat het bijzonder moeilijk wordt voor een tijdelijke terugkeer. Evenmin maakt de verzoekende partij in concreto aannemelijk waarom het bijzonder moeilijk zou zijn, desgevallend het kind tijdelijk mee te laten reizen naar het herkomstland. Zij geeft hiervoor geen concrete reden. Het gegeven dat zij geen kennissen of familie zou hebben in Rusland doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij in het middel erop wijst dat zij in het herkomstland wellicht de militaire dienstplicht zal moeten vervullen, rekening houdend met het conflict met Oekraïne, wijst de Raad erop dat deze omstandigheid niet is aangehaald in de aanvraag zodat de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts toont de verzoekende partij geenszins aan

dat het tijdelijk verblijf in Rusland wel zeer lang zou kunnen duren. De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere bewering. Ook het gegeven dat de ouders van de verzoekende partij aan de basis liggen van de fraude doen aan het voorgaande geen afbreuk. Ten overvloede weze nog opgemerkt dat de verzoekende partij ook gedurende enkele jaren haar echte nationaliteit heeft verborgen. Integendeel met wat de verzoekende partij beweert, heeft de bestreden beslissing op juiste wijze het begrip "buitengewone omstandigheden" geïnterpreteerd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 12bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij in het Rijk een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven heeft.

De bestreden beslissing benadrukt evenwel terecht dat deze geen breuk in het gezinsleven veroorzaakt. De verzoekende partij kan tijdelijk terugkeren naar Rusland om aldaar haar aanvraag in te dienen, al dan niet vergezeld van het jonge kind dat niet schoolplichtig is. Rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij een gezin stichtte op een ogenblik dat zij bewust was van het frauduleus handelen van haar ouders is deze tijdelijke terugkeer niet disproportioneel.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de

vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid voor wat een tijdelijk verblijf in Rusland niet aan. De redenering van de verwerende partij kan in casu gevolgd worden.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN